

Arrest

nr. 199 737 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN HULLE
Kerkstraat 1/0102
9930 ZOMERGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 10 juni 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN HULLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt op 27 januari 1992 België binnen en vraagt op 3 februari 1992 asiel aan.

Op 8 september 1997 wordt de asielprocedure negatief afgesloten door een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 22 juni 1998 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 juni 1999 wordt de tweede asielaanvraag negatief afgesloten.

Op ongekende datum dient verzoeker een aanvraag in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk in.

Op 17 april 2012 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot uitsluiting van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 123.772 van 2 oktober 2013 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing van deze beslissingen. Bij arrest nr. 133.011 van 24 juni 2004 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 4 december 2002 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 5 december 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

Op 11 februari 2003 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 24 februari 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 maart 2013 neemt de adjunct-commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker.

Op 7 juli 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2007 wordt deze aanvraag zonder voorwerp bevonden.

Op 23 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2009 wordt deze aanvraag zonder voorwerp bevonden.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25 mei 2011 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen.

Op 28 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 10 juli 2013 wordt deze beslissing ingetrokken.

Bij arrest nr. 195 660 van 28 november 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 11 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 mei 2017 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 28 oktober 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 207 176.

Op 10 juni 2017 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend;

naam: Y. N. S.,,

geboortedatum: (...).1960

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: K. J.-P., (...).1969, Congo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 10.06.2017.⁽¹⁾

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

■ 8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV (...) van de politiezone Hekla.)

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis werd door betrokkene ingediend op 20.08.2010 en werd bij beslissing van 15.05.2017 niet in overweging genomen.

Bovendien het feit dat de partneren de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar opgeworpen exceptie van gebonden bevoegdheid.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van de artikelen 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur,

Doordat, eerste onderdeel, middels het bestreden besluit een termijn voor vrijwillig vertrek wordt geweigerd in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet zonder verwijzing naar één van de gevallen opgesomd in artikel 74/14,§3 Vreemdelingenwet en zonder motivering waarom het pv van

gebrek aan arbeidskaart en het gebruik van een verschillende identiteit bij aankomst ertoe zou leiden dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid,
Terwijl, in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet verwerende partij kan afwijken van de termijn bepaald in artikel 74/14,§1 Vreemdelingenwet in de in §3 opgesomde gevallen,
En terwijl, voormelde afwijkingmogelijkheid facultatief is en derhalve een motivering vereist waarom verwerende partij al dan niet gebruik maakt van deze mogelijkheid,
En terwijl, de motiveringsplicht een aanduiding vereist welk geval opgesomd in artikel 74/14,§3 Vreemdelingenwet wordt bedoeld,
En terwijl, de motivering van de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bestreden besluit luidt als volgt:
“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.
Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV (...) van de politiezone Hekla.)
Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.
Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis werd door betrokkene ingediend op 20.08.2010 en werd bij beslissing van 15.05.2017 niet in overweging genomen.
Bovendien het feit dat de partner en de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”
En terwijl, verzoeker slechts kan gissen dat het gebrek aan bezit van een arbeidskaart en het vermeende gebruik van verschillende identiteiten door verwerende partij als een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt beschouwd in toepassing van artikel 74/14,§3,3° Vreemdelingenwet, nu het bestreden besluit zich terzake hult in stilzwijgen,
En terwijl, uit de memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 blijkt dat bij de invoering in artikel 74/14,§3,3° Vreemdelingenwet van de zinsnede “een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid” de wetgever voor ogen had dat wordt aangesloten bij de begrippen “openbare veiligheid” en “nationale veiligheid” waarbij uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat beide termen equivalent zijn, (Parl. St. Kamer, 54; 2215/001, p. 19-20.)
En terwijl, in voormelde memorie van toelichting in elk geval het volgende wordt verduidelijkt:
“Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).
Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...]de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”.
(arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).”
(Parl. St. Kamer, 54; 2215/001, p. 20.)
En terwijl, verzoeker uit de loutere opsomming in het bevel dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, geen arbeidskaart bezit op het moment van het opstellen van een pv en een beweerd (hieromtrent wordt niet verwezen naar enig stuk) gebruik van verschillende identiteiten alvast niet kan afleiden waarom zijn aanwezigheid op het grondgebied (na een verblijf van maar liefst 25 jaar) plotsklaps een “ernstige bedreiging” zou vormen die een “fundamenteel belang van de samenleving aantast” of de vreedzame co-existentie van de volkeren op enige wijze in het gedrang zou brengen,
En terwijl, zelfs abstractie genomen van het gebrek aan aanduiding van enige concrete bepaling waaruit zou moeten blijken dat verzoeker “een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid” uit het bestreden besluit zou moeten blijken waarom dit volgens verwerende partij in concreto het geval is,
En doordat, tweede onderdeel, het middels het bestreden besluit impliciete oordeel als zou verzoeker een bedreiging vormen voor de openbare of de nationale veiligheid op basis van de in het bevel aangehaalde elementen kennelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is,
En terwijl, Uw Raad onder verwijzing naar het arrest C-554/13 van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 in niet mis te verstane bewoordingen overwoog als volgt:

“Zoals uit deze rechtspraak blijkt, volstaat het niet dat er sprake was van een verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt. Er moet sprake zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

(...)

Dergelijke standpunt zou erop neerkomen dat uit het loutere feit dat er op enig ogenblik sprake is van het plegen van een strafbaar feit automatisch volgt dat er een risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt evenwel dat telkens in concreto dient te worden onderzocht of er een actuele bedreiging is voor de openbare orde. Deze bedreiging moet daarenboven ook voldoende ernstig zijn. Een concreet onderzoek in deze zin blijkt evenwel niet.”

(RvV 27 oktober 2015, nr. 155 447.)

En terwijl, de aangevoerde elementen in het bestreden besluit - zelfs op het eerste zicht - op geen enkele wijze concreet aantonen waarom de aanwezigheid van verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, nu een gebrek aan bezit van een arbeidskaart de samenleving niet lijkt te ontwrichten,

En terwijl, anderzijds het bestreden besluit voor verzoeker een onherroepelijke en langdurige breuk met zijn gezin inhoudt, mede nu er eveneens een inreisverbod van 3 jaar werd afgeleverd,

Zodat, het bestreden besluit de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt door niet aan te geven op welke uitzondering de weigering voor het toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt gesteund, en door niet aan te geven waarom er concreet sprake zou zijn van een voldoende ernstige bedreiging voor openbare orde, element waarop de weigering impliciet lijkt te zijn geënt.

Het tweede middel is ernstig/gegrond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;

- de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De verzoekende partij meent dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het zwartwerk een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk afdoende blijkt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij reeds gebruik maakte van verschillende identiteiten, terwijl tevens melding werd gemaakt van het proces-verbaal dat door de politie werd opgemaakt wegens zwartwerk.

Inzonderheid in samenlezing met de motieven van het inreisverbod (bijlage 13sexies) kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat wel degelijk afdoende duidelijk is waarom in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd besloten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Verweerder merkt nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds verscheidene malen strafrechtelijk werd veroordeeld en in het verleden reeds eerder aanvragen tot verblijfsmachtiging werden geweigerd omwille van het persoonlijke gedrag van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij na een verblijf van 25 jaar nu plotsklaps een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Hoe dan ook kan niet ernstig worden betwist dat het inderdaad strijdig is met de openbare orde dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft en zich alhier bezondigt aan zwartwerk, om alzo aan de op arbeid geldende reglementering te ontkomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 8° en 74/14 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten omdat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie", dat hij "geen arbeidskaart (bezit)", hij "gebruik (maakt) van verschillende identiteiten", een regularisatieaanvraag heeft ingediend, dewelke niet in overweging werd genomen en het gegeven dat "partner en kinderen" in België verblijven niet kan worden weerhouden omdat hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, § 2 van het EVRM.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan echter niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoekende partij na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om

welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

Verzoeker werpt op dat zonder verwijzing naar één van de gevallen opgesomd in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Na het inwinnen van juridisch advies geeft verzoeker te kennen te gissen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt geschaad door het ontbreken in de bestreden beslissing van de precieze juridische grondslag van de bestreden beslissing. In de nota met opmerkingen wordt niet tegengesproken dat de bestreden beslissing zou genomen zijn in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In het tweede middel verwijst verzoeker onder meer naar de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot het huidige artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en werpt op dat de wetgever voor ogen had om bij de zinsnede “*een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid*” aan te sluiten bij de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarbij uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat beide termen equivalent zijn. Tevens wijst verzoeker erop dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het begrip ‘openbare orde’, hoe dan ook een verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verzoeker geeft aan dat hij uit de opsomming in de bestreden beslissing zijnde dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, hij geen arbeidskaart bezat op het moment van het opstellen van het proces-verbaal en een beweerd gebruik van verschillende identiteiten alvast niet kan afleiden waarom zijn aanwezigheid op het grondgebied plotsklaps een “*ernstige bedreiging*” zou vormen die een “*fundamenteel belang van de samenleving aantast*”. Verzoeker werpt op dat uit de bestreden beslissing dient te blijken waarom dit *in concreto* het geval is. Hij werpt op dat het besluit dat hij op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen dat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid kennelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 155 447 van de Raad van 27 oktober 2015 waarin gewezen wordt op het arrest C-554/13 van het Hof van Justitie van 11 juni 2015. Verzoeker voert nog aan dat het gebrek aan bezit van een arbeidskaart de samenleving niet lijkt te ontwrichten terwijl de bestreden beslissing een breuk met zijn gezin inhoudt.

De motieven waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, zijn de volgende:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV (...) van de politiezone Hekla.)

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis werd door betrokkene ingediend op 20.08.2010 en werd bij beslissing van 15.05.2017 niet in overweging genomen.

Bovendien het feit dat de partner en de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”

Artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), dat voorschrijft dat indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, de lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 dat handelt over het begrip ‘*gevaar voor de openbare orde*’ vervat in dit artikel, in zijn overwegingen 50 en 60 het volgende overwogen:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

[...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke

wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

Het is op zich niet betwist dat verzoeker werd aangetroffen in België terwijl hij een beroepsactiviteit uitoefende zonder hiervoor te beschikken over de vereiste machtiging.

Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast*", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden lijkt te hanteren om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. *In casu* lijkt het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde te besluiten op basis van de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een arbeidskaart en hij gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten.

Er blijkt *in casu* noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing zelf dat het bestuur heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststellingen dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de omstandigheid dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitvoerde zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ook vermeld als motief voor het afleveren van het bevel op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet.

Er kan evenwel niet aanvaard worden dat de overweging dat arbeid verrichten zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of beroepskaart en de vaststelling gebruik te hebben gemaakt van verschillende identiteiten, een voldoende individueel onderzoek inhoudt of een concrete eerbiediging vormt van het evenredigheidsbeginsel.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat inzonderheid in samenlezing met de motieven van het inreisverbod niet anders kan worden voorgehouden dan dat wel degelijk afdoende duidelijk is waarom in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Er wordt evenwel op gewezen dat de motieven waarom verzoeker thans een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt afgegeven, moeten kunnen worden teruggevonden in de thans bestreden beslissing en niet in een andere beslissing.

Waar in de nota met opmerkingen nog wordt opgeworpen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds verscheidene malen strafrechtelijk werd veroordeeld en er in het verleden reeds eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf werden geweigerd omwille van zijn persoonlijk gedrag wordt erop gewezen dat deze motieven niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing, het betreft een *a posteriori* motivering waarmee geen rekening kan worden gehouden.

Voorts voert de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog aan dat het strijdig is met de openbare orde om in het Rijk te verblijven en zich hier te bezondigen aan zwartwerk en om alzo aan de op arbeid geldende reglementering te ontkomen. Het weze herhaald dat in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, het niet volstaat dat er sprake is van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een "*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast*", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling, *quod non in casu*.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen voorhoudt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op dit punt kennelijk

onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET